

The Holy See

PODRÓŻ APOSTOLSKA DO BENINU

18-20 listopada 2011

CEREMONIA PODPISANIA ADHORTACJI APOSTOLSKIEJ

(Ouidah - bazylika pw. Niepokalanego Poczęcia, 19 listopada 2011)

Przemówienie Ojca Świętego

[\[Video\]](#)

Your Eminences,

Dear Brother Bishops and Priests,

Dear Brothers and Sisters,

I cordially thank the Secretary General of the Synod of Bishops, Archbishop Nikola Eterović, for his words of welcome and presentation, as well as all the members of the Special Council for Africa who helped to collate the results of the Synodal Assembly in preparation for the publication of the Post-Synodal Apostolic Exhortation.

Today, the celebration of the Synod concludes with the signing of the Exhortation *Africae Munus*. The Synod gave an impetus to the Catholic Church in Africa, which prayed, reflected on and discussed the theme of reconciliation, justice and peace. This process was marked by a special closeness uniting the Successor of Peter and the Particular Churches in Africa. Bishops, but also experts, auditors, special guests and fraternal delegates, all came to Rome to celebrate this important ecclesial event. I myself went to Yaoundé to present the *Instrumentum Laboris* of the Synod to the Presidents of the Bishops' Conferences, as a sign of my interest and concern for all the peoples of the African continent and the neighbouring islands. I now have the joy of returning to Africa, and particularly to Benin, to consign this final document, which takes up the reflections of the Synod Fathers and presents them synthetically as part of a broad pastoral vision.

[Księża Kardynałowie,
Drodzy bracia w biskupstwie i w kapłaństwie,
Drodzy bracia i siostry,

Dziękuję serdecznie sekretarzowi generalnemu Synodu Biskupów abp. Nikoli Eteroviciowi za jego słowa powitania i przedstawienia, jak również wszystkim członkom Rady Specjalnej dla Afryki, którzy przyczynili się do zebrania wyników obrad synodalnych w celu ogłoszenia posynodalnej adhortacji apostolskiej.

Dziś wraz z podpisaniem adhortacji „Africae munus” kończy się świętowanie wydarzenia synodalnego. Poruszyło ono Kościół w Afryce, który modlił się, zastanawiał się i dyskutował na temat pojednania, sprawiedliwości i pokoju. W procesie tym istniała szczególna bliskość między Następcą Piotra a Kościołami partykularnymi w Afryce. Biskupi, a także eksperci, audytorzy, goście specjaliści i delegaci braterscy przybyli do Rzymu, aby odbyć to ważne wydarzenie kościelne. Udałem się do Jaunde, aby wręczyć „Instrumentum laboris” obrad synodalnych przewodniczącym Konferencji Episkopatów i okazać w ten sposób swą troskę o wszystkie narody kontynentu afrykańskiego i sąsiednich wysp. Obecnie z radością ponownie przybyłem do Afryki, a bardziej konkretnie do Beninu, aby przekazać dokument końcowy tych prac. Podejmuje on refleksję ojców synodalnych, aby przedstawić jej syntezę wraz z różnymi aspektami duszpasterskimi.]

La Deuxième Assemblée spéciale pour l’Afrique du Synode des Évêques a bénéficié de l’Exhortation apostolique post-synodale *Ecclesia in Africa* du Bienheureux Jean-Paul II, dans laquelle a été soulignée fortement l’urgence de l’évangélisation du continent, qui ne peut être dissociée de la promotion humaine. Par ailleurs, le concept d’*Église-famille de Dieu* y a été développé. Ce dernier a produit beaucoup de fruits spirituels pour l’Église catholique et pour l’action d’évangélisation et de promotion humaine qu’elle a mise en œuvre, pour la société africaine dans son ensemble. En effet, l’Église est appelée à se découvrir toujours plus comme une famille. Pour les chrétiens, il s’agit de la communauté des croyants qui loue Dieu Un et Trine, célèbre les grands mystères de notre foi et anime avec charité les rapports entre les personnes, les groupes et les nations, au-delà des diversités ethniques, culturelles et religieuses. Dans ce service rendu à chaque personne, l’Église est ouverte à la collaboration avec toutes les composantes de la société, en particulier avec les représentants des Églises et des Communautés ecclésiales qui ne sont pas encore en pleine communion avec l’Église catholique, tout comme avec les représentants des religions non chrétiennes, surtout ceux des Religions Traditionnelles et de l’Islam.

Prenant en compte cet horizon ecclésial, la Deuxième Assemblée spéciale pour l’Afrique s’est concentrée sur le thème de la réconciliation, de la justice et de la paix. Il s’agit de points importants pour le monde en général, mais ils acquièrent une actualité toute particulière en Afrique. Il suffit de rappeler les tensions, les violences, les guerres, les injustices, les abus de

toutes sortes, nouveaux et anciens, qui ont marqué cette année. Le thème principal concernait la réconciliation avec Dieu et avec le prochain. Une Église réconciliée en son sein et entre tous ses membres pourra devenir signe prophétique de réconciliation au niveau de la société, de chaque pays et du continent tout entier. Saint Paul écrit : « *Tout vient de Dieu, qui nous a réconciliés avec Lui par le Christ et nous a confié le ministère de la réconciliation* » (2 Co 5, 18). Le fondement de cette réconciliation se trouve dans la nature même de l'Église qui est « *dans le Christ, en quelque sorte le sacrement, c'est-à-dire à la fois le signe et le moyen de l'union intime avec Dieu et de l'unité de tout le genre humain* » (LG 1). Sur cette assise, l'Église en Afrique est appelée à promouvoir la *paix* et la *justice*. La *Porte du Non-retour* et celle du *Pardon* nous rappellent ce devoir et nous poussent à dénoncer et à combattre toute forme d'esclavage.

[Drugie Zgromadzenie Specjalne dla Afryki Synodu Biskupów skorzystało z adhortacji apostołskiej „Ecclesia in Africa” bł. Jana Pawła II, w której mocno podkreślono pilną konieczność ewangelizacji tego kontynentu, której nie można oddzielać od promocji ludzkiej. Z drugiej strony rozwinięto tam koncepcję Kościoła – rodziny Bożej. Koncepcja ta przyniosła wiele duchowych owoców Kościołowi katolickiemu oraz dziełu ewangelizacji i promocji ludzkiej, którą pobudziła, a także całemu społeczeństwu afrykańskiemu. Wobec tego Kościół jest wezwany do odkrywania siebie coraz bardziej jako rodzina. W przypadku chrześcijan chodzi o wspólnotę wierzących, która wielbi Boga Trójjedynego, sprawuje wielkie tajemnice naszej wiary i ożywia z miłością więzi między osobami, grupami i narodami, ponad różnicami etnicznymi, kulturowymi i religijnymi. W tej służbie pełnionej wobec każdej osoby Kościół otwiera się na współpracę ze wszystkimi częściami składowymi społeczeństwa, zwłaszcza z przedstawicielami Kościołów i Wspólnot kościelnych, nie pozostających jeszcze w pełnej jedności z Kościołem katolickim, jak również z reprezentantami religii niechrześcijańskich, przede wszystkim religii tradycyjnych i islamu.]

Pamiętając o tym horyzoncie kościelnym, Drugie Zgromadzenie Specjalne dla Afryki skupiło się na zagadnieniu pojednania, sprawiedliwości i pokoju. Chodzi o sprawy ważne dla świata w ogóle, które jednak nabierają bardzo szczególnej aktualności w Afryce. Wystarczy wspomnieć o napięciach, aktach przemocy, wojnach, niesprawiedliwości, nadużyciach wszelkiego rodzaju, nowych i dawnych, jakie naznaczyły ten rok. Główny temat dotyczył pojednania z Bogiem i z bliźnim. Kościół pojednany w swoim łonie i między wszystkimi swymi członkami będzie mógł stać się proroczym znakiem pojednania na szczyblu społeczeństwa, każdego kraju i całego kontynentu. Pisze św. Paweł: „Wszystko to zaś pochodzi od Boga, który pojednał nas ze sobą przez Chrystusa i zlecił nam posługę jednania” (2 Kor 5, 18). Podstawa tego pojednania znajduje się w samej naturze Kościoła, który „jest w Chrystusie niejako sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego” (LG, 1). „Brama bez powrotu”, która jest tu tak blisko, przypomina nam o tym obowiązku i wzywa, abyśmy demaskowali i zwalczali każdą formę niewolnictwa.]

Épreciso não cessar jamais de procurar os caminhos da paz. Esta é um dos bens mais preciosos. Para alcançá-la, é necessário ter a coragem da reconciliação que nasce do perdão, da vontade

de recomeçar a vida comunitária, da visão solidária do futuro, da perseverança para superar as dificuldades. Os homens, reconciliados e em paz com Deus e o próximo, podem trabalhar por uma justiça maior no seio da sociedade. É preciso não esquecer que a justiça primeira é, segundo o Evangelho, cumprir a vontade de Deus. Desta opção de base, derivam inúmeras iniciativas que visam promover a justiça na África e o bem de todos os habitantes do continente, principalmente dos mais carenciados que precisam de emprego, escolas e hospitais.

África, terra de um Novo Pentecostes, tem confiança em Deus! Animada pelo Espírito de Jesus Cristo ressuscitado, torna-te a grande família de Deus, generosa com todos os teus filhos e filhas, agentes de reconciliação, de paz e de justiça. África, Boa Nova para a Igreja, torna-te isto mesmo para o mundo inteiro! Obrigado!

[Nigdy nie należy się zniechęcać w szukaniu dróg pokoju! Pokój jest jednym z najcenniejszych dóbr! Aby go osiągnąć, należy mieć odwagę pojednania, które bierze się z przebaczenia, z woli rozpoczęcia na nowo wspólnego życia, z solidarnej wizji przyszłości, z wytrwałego pokonywania trudności. Ludzie pojednani i żyjący w pokoju z Bogiem i bliźnimi mogą działać na rzecz jeszcze większej sprawiedliwości w łonie społeczeństwa. Nie należy zapominać, że według Ewangelii pierwszym przejawem sprawiedliwości jest pełnienie woli Bożej. Z tego podstawowego wyboru pochodzą niezliczone inicjatywy, zmierzające do wpierania sprawiedliwości w Afryce i dobra wszystkich mieszkańców tego kontynentu, przede wszystkim najuboższych i potrzebujących pracy, szkół i szpitali.

Afryko, ziemio Nowej Pięćdziesiątnicy, ufaj Bogu! Ożywiana Duchem zmartwychwstałego Jezusa Chrystusa, stawaj się wielką rodziną Bożą, wielkoduszną wobec wszystkich swych synów i córek, sprawców pojednania, pokoju i sprawiedliwości! Afryko, Dobra Nowina dla Kościoła, stawaj się nią dla całego świata! Dziękuję.]

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana